

אומרים, שהוא איש כמו הראשון, כלומר כהן], ומאחר שנאמר שוב ושוב כהן [ולא ישראל], כל אחד הוא מיעוט אחר מיעוט, וכלל בידינו, אין מיעוט אחר מיעוט אלא לרבות, ואם כן כל שאר התשעה יהיו אפילו ישראלים.

אכן הקשו על כך, כי אף אם מכל זוג, השני נחשב מיעוט אחר מיעוט, הראשון שבכל זוג אינו מיעוט אחר מיעוט, ואם כן יהיו חמישה כהנים וחמישה ישראלים, ונשאר הדבר בקושיה.

יב. שומת אדם.

רבי אבהו ביאר שהכוונה לאומר דמי עלי, כלומר דמים כפי שווי שלי, אתן להקדש, מעריכים כמה עבד דוגמתו שווה, ונותן הדמים להקדש^א.

ומאחר ששומתו כעבד, יש לשומו בבי"ד של עשרה ואחד מהם כהן, כאופן הערכת קרקעות נפדות המבואר לעיל.

והסיבה לכך, כי עבדים הוקשו לקרקעות, שנאמר "וְהִתְנַחֲלֶתֶם אֹתָם [את העבדים] לְבְנֵיכֶם אַחֲרֵיכֶם לְרֵשֶׁת אֶחְזָה לְעַלְמֵם בְּהֵם תַּעֲבֹדוּ וּבְאַחֲיֶכֶם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אִישׁ בְּאָחִיו לֹא תִרְדֶּה בּוּ בְּפָרְדָּ" (ויקרא כ"ה מ"ו) ואם כן מאחר שמעריכים אותו כעבד, יש להעריכו כמו שמעריכים קרקעות^ב.

דף כ"ד

הקורא בתורה לא יפחות משלשה פסוקים

מבואר במשנתנו, שכל אחד מהקוראים לקרוא בתורה, לא יפחות משלושה פסוקים.

ואמר רב אסי, שהתקינו לקרוא לכל הפחות שלושה פסוקים, כנגד תורה נביאים וכתובים.

^א וקשיא אמאי לא קאמר דמיירי בפדיון עבד כנעני, שיכול אדם להקדישו ... ויש לומר דאי איתא דמיירי בעבד כנעני, סגי בשלשה, אבל בעשרה לא, כדאיתא בירושלמי, גזרה שמא ישמעו ויברחו ... [תוס'].

^ב משמע דעבד עברי איתקש לקרקעות ... וקשיא דהיינו דווקא עבד כנעני, דעליה כתיב קרא דוהתנחלתם, אבל עבד עברי לא מצינו כלל דאיתקש לקרקע ... [תוס'].